

Tuần Báo Vô Vi

2 tháng 10 năm 2022

Số 623

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Muốn tránh nghiệp thì phải làm sao?
- 2) Hòa đồng là sao ?
- 3) Ví người như ta là sao?
- 4) Phân bì thị phi là sao?
- 5) Mê chấp là sao?
- 6) Thực hành chánh pháp có ích gì không?
- 7) Muốn đạt tới thanh tịnh thì phải làm sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

San Diego, 23-12-04 4: 23 AM 1) Hỏi : Muốn tránh nghiệp thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn tránh nghiệp thì phải hòa đồng. Kệ: Thì thâm tiến hóa chẳng lo âu Tu sửa chính mình không dấy động Chuyển hóa tự tu tự học tu Khai thông trí tuệ chẳng phân lòng.	San Diego, 24-12-04 4 : 39 AM 2) Hỏi : Hòa đồng là sao ? Đáp: Thưa hòa đồng là sống trong cảnh đó. Kệ: Hòa đồng tự sống trong nơi đó Tiến hóa thâm sâu tự dẫn dò Khai triển chính mình không động loạn Thành tâm học hỏi cõi hư vô.
San Diego, 25-12-04 4: 49 AM 3) Hỏi : Ví người như ta là sao? Đáp: Thưa ví người như chính nơi ta Kệ: Thiên thượng nhơn gian vi ngã tự tôn Nhơn gian kham khổ giữ phần hồn Quy nguyên thiên giác muốn sanh tồn Chuyển biến vô cùng trí chuyển thông.	San Diego, 26-12-04 5: 15 PM 4) Hỏi : Phân bì thị phi là sao? Đáp: Thưa phân bì thị phi là mê chấp. Kệ: Phân bì thị phi còn mê chấp Động loạn so sánh tự hại thâm Tánh nóng sân si tự giam hãm Thành tâm tu học tự khai tâm.
San Diego, 27-12-04 3: 10 AM 5) Hỏi : Mê chấp là sao? Đáp: Thưa mê chấp là hướng về một chiều. Kệ : Tâm bất thông trí bất minh động Bất thành khổ cảnh tự luân lưu Ôm mê ôm chấp trí không yên Hành khổ chính mình không thoát được.	San Diego, 28-12-04 0 : 04 AM 6) Hỏi : Thực hành chánh pháp có ích gì không? Đáp: Thưa thực hành chánh pháp rất hữu ích khi cần. Kệ: Thực hành chánh pháp rất hữu ích Trí tuệ khai thông tiến hợp thành Học hỏi không ngừng tự tiến thanh Minh tâm kiến tánh hành chơn pháp.
San Diego, 29-12-04 7: 20 AM 7) Hỏi : Muốn đạt tới thanh tịnh thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn đạt tới thanh tịnh thì phải hành pháp đều. Kệ: Hành pháp đều đạt tới thanh tịnh Quý tướng trời cao tự cứu mình Hành thông chánh pháp đạt thông minh Chuyển hóa hành trình không động loạn.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 22 (tiếp theo)

...

“*Thờ than vô ích tạo màn vô minh*”: Chúng ta thờ than vô ích tạo thêm màn vô minh, rồi đau khổ, buồn hận thêm, trách móc trong thâm tâm. Sự thật là bề trên đã làm sẵn, đã cho các bạn có một tư tưởng tự động khai triển lấy mình, khai thác trong chu trình tiến hóa rõ rệt. Các bạn đã có bộ óc thông minh để lập lại trật tự của cảnh đời, thì cảnh đạo đâu có khó khăn. Các bạn đã có cơ hội tìm ra sự sống hằng ngày, đó là trật tự các bạn đã có rồi, thì cái đạo đâu có khó khăn, do sự hành trì. Ở đời cũng vậy, lúc ban đầu chúng ta đi làm, thiên hạ sai đông sai tây, mình cũng phải chiều chuộng để sống. Đến ngày nay đâu đó an bài rồi, các bạn được sống an, có gì đâu?

Đạo cũng vậy, các bạn phải tranh đấu, tự sửa chữa lấy bản thân các bạn, biết thương yêu tâm, can, ti, phé, thận dưới quyền sử dụng của các bạn và với bản tánh tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục cũng dưới quyền điều khiển của các bạn mà thôi. Các bạn đã hành trì mượn cái pháp để khai triển hướng thượng, thì các bạn thấy nó sẽ mở thêm chứ đâu có kẹt.

Cho nên, chúng ta được mở rồi thì phải độ người khác, được thanh nhẹ phần nào thì chúng ta có thể đem ra bàn bạc để nghiên cứu. Trước kia tôi như thế này, bây giờ tôi đạt như thế này, được bao nhiêu đó cũng đủ rồi, chứ không phải chúng ta sánh ngay với Tiên Phật và chúng ta một giờ, một khắc có thể đạt được ngang hàng với Tiên Phật. Không nên nghĩ điều đó, nhưng mà chúng ta phải từ từ đi đến đâu nói đến đó, thực hiện được chỗ nào thì giải đáp đến chỗ đó, sau này chúng ta mới độ được những người mới tu, thì chúng ta đền ơn cho bề trên, người truyền pháp, cũng như thanh điển của Trời Phật đã ban bố.

Trong tâm tư chúng ta đón nhận học triển về tu hành, thì chúng ta thực hiện được những điều đó, mới thấy rõ ràng trong thâm tâm của chúng ta hiểu hòa và đền ơn mọi nơi mọi giới. Chúng ta không có ăn cơm mà không làm việc, chúng ta làm việc đời

lẫn đạo. Chúng ta không hoang phí một hạt gạo, một hạt điển ngọc của trời ban cho chúng ta, là tình thâm quý báu của Đấng Cha Lành, Đấng Tạo Hóa đã ban cho chúng ta có cơ hội để sống. Trong cái sống đó, chúng ta sống trong ý nghĩa chứ không phải sống trong tham lam, sống trong cướp giật. Chúng ta không bao giờ nghĩ những chuyện đó. Chúng ta sống trong sự thương yêu, hóa giải, cứu độ.

Muốn cứu độ thiên hạ, thì phải biết cứu độ mình. Muốn thương yêu thiên hạ thì phải biết thương yêu bản thể mình. Bây giờ, bản thể các bạn đang ngự trị trong vạn linh rõ ràng, nhưng mà các bạn không chịu diu tiến bản thể này, phần linh điển của thể xác này, chừng nào ai có thể thay thế các bạn mà để diu tiến. Cho nên, ở thế gian có nhiều loại tu, nhiều cách tu. Có nhiều người mong được sự phù hộ, cầu xin mẹ sanh mẹ độ. Vì yếu hèn quá họ mới cầu xin, cái đó không trách họ được. Rồi họ cầu xin quá thì những vị đó sẽ ngự trị trong thể xác của họ, rồi làm cho phần hồn phải lệ thuộc đời đời ở trong cảnh đau khổ. Không tự chủ được, không phát triển được, không hòa tan với đại hồn được, ở trong cõi thấp thỏi, sống trong tâm tư yếu hèn khổ sở.

Cho nên chúng ta đây khác. Chúng ta đã mượn cái pháp để sửa và khai triển đạt tới sự xứng đáng tình thương của Đấng Cha Lành đã cho chúng ta được tự do phát triển. Chúng ta phải tận dụng trong trật tự của thể xác này và hòa hợp với trật tự của căn khôn vũ trụ. Lúc đó các bạn mới thấy rõ tội lỗi của chính mình, cái tội ngoan cố, chậm trễ. Ác cũng bắt mình, mà thiện cũng bắt mình là ở chỗ đó. Chúng ta tu ở đây, rồi chúng ta mới rõ ác là gì, thiện là gì?

Con người ác là người đã sử dụng quyền năng của Thượng Đế ban cho nó. Cái thể xác này là phương tiện để nó sống, nhưng mà nó chẳng lo, lại hoang phí, xài phí. Nó theo của cải, theo dâm dục, theo sự dè dặt thiên hạ, độc tài, rồi làm cho tiểu thiên địa này phải sụp đổ, một ngày kia nó chỉ thọ tội mà

thôi. Còn phương pháp này là chúng ta phải cởi mở trở lại. Các bạn thực hiện Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, đều là khai thông và cởi mở, hỗ trợ tối đa để cho mọi tầng lớp được tiến hóa đều hòa, tùy theo khả năng sẵn có thì các bạn mới xứng đáng là con của Cha Trời, hiểu được mình, biết yêu cái sẵn có của mình mới ảnh hưởng người khác được. Còn không biết khai thông sự sẵn có của mình, rồi nói tôi tu tâm, tôi hiền, nhưng mà hiền ở chỗ nào? Minh vi thiện mới là hiền. Biết, sửa, tiến, người đó mới là hiền. Còn thiện vi bất minh người đó là tâm tối. Bất minh là đem sự tăm tối cho ngũ uẩn, ngũ tạng, rồi sanh ra buồn hận, lo âu, không thể giải thoát nổi. Đó là bạn ác hay là thiện?

Con người ác là ăn sự sáng suốt, của cải của Trời Đất mà không chịu chuyển hóa cho vạn linh trong cơ tạng, mà chỉ một mình, mình hưởng. Đem sử dụng sai chiều hướng, rồi nói tôi hiền, hiền ở chỗ nào? Tâm các bạn nghĩ sai một chút, muốn giết người. Đó cũng là điều ác rồi, đừng nói là các bạn hành động. Nghĩ sai cũng là ác.

Chúng ta tu ở đây, nó điều hòa, rồi chúng ta sáng suốt bộ đầu, đâu có nghĩ sai được. Các bạn không nghĩ sai được. Bởi vì sáng suốt đem tới thì các bạn chỉ hòa cảm, thăng tiến và hỗ trợ, chứ không nghĩ chuyện độc tài, áp chế.

Cho nên các bạn hành đây, lần lần các bạn chán việc này, đến chán việc kia, là các bạn thức giác. Trở về với căn bản rồi. Đi tới và tập trung đầy đủ, điểm linh quang phát triển ngay bộ đầu, thì mỗi mỗi việc gì xảy đến, các bạn thông cảm liền, ứng cảm

liền. Trước kia các bạn suy tư rất lâu, bây giờ khỏi. Ứng cảm liền, hóa giải liền, đạt được sự thanh nhẹ, mới kêu là trở về thực chất sẵn có của mình. Còn nếu không, mà để lu bù như vậy, thì chỉ theo ngoại cảnh mà thôi.

Người ta nói cái này tốt thì mình cũng nghe tốt. Người ta nói cái kia xấu mình cũng nghe xấu, chưa biết nguyên căn của thực chất. Các bạn thanh tịnh rồi, các bạn thấy thực chất rõ ràng của mọi vật chất. Mọi vật chất cũng có thực chất của nó. Huống hồ gì tâm linh của chúng ta mà không có thực chất. Hóa chất cho chúng ta thấy rõ ràng thực chất của món nào, nguyên liệu nào thì nó có thực chất của nó rồi. Món ăn nào cũng có thực chất của nó, một cọng rau cũng có thực chất của nó. Hối chứ linh hồn của các bạn, linh căn của các bạn có thực chất hay không? Mà thực chất của linh căn các bạn là phần sáng suốt, sáng suốt đó vô cùng tận là phải có. Cọng rau, cây, cỏ mà còn có thực chất, huống hồ gì linh hồn của con người không có thực chất hay sao? Tại sao các bạn còn dùng ý niệm mê muội sai lầm, rồi oán trách cái này, cái kia, cái nọ rồi tu không tiến?

Cho nên, chúng ta phải hành trì, không phải một ngày một giờ mà đạt đâu. Chúng ta kêu là tu hoài hoài trong chương trình, lúc đó chúng ta mới thấy đạt, mới thấy thanh nhẹ.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Hướng Tâm

Kính Thông Báo:

Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho chị Dương Thị Mỹ sinh ngày 17.02.1947 tại Nam Định Việt Nam, đã từ trần lúc 8 giờ ngày 21.09.2022 tại Frankfurt được siêu thăng tịnh độ.

Chị Dương Thị Mỹ là chị ruột của Bạn đạo Trần Xuân Thu (Đức Quốc).

Bạn đạo Trần Xuân Thu cùng gia đình thành thật cảm ơn quý bạn đạo!

Thi Ca của Đức Thầy

Ngày 14 tháng 7 năm 1995
HỢP NHỨT

Cùng chung tưởng nhớ Thầy hiền
Thanh duyên tốt đẹp vượt xuyên cõi trần
Hồn tu thức giác muôn phần
Tham thiền nhập định giải phân đủ điều
Bạc bàn nguyên lý chơn siêu
Dù nhau tiến hóa biến yêu của Trời
Đến đây chẳng có lý lời
Nhìn nhau phúc đáp những lời trong tâm
Cùng chung thức giác diệu thâm
Ta là ánh sáng ta tầm về quê
Tham thiền nhập định mãi mê
Về Trời hưởng lạc chẳng chê Cha Trời
Nơi nơi sáng sửa thành thời
Yên lành tiến hóa hợp thời thức tâm
Vui trong nguyên lý mừng thầm
Trường chay diệt dục tự tầm đến nơi
Xứ ta là xứ của Trời
An vui thanh tịnh chẳng lời thở than
Đọc đi đọc lại vui bàn
Trời Người là một con đàn đồng trợ duyên.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.08 PHẨM VARANA

78. CHUYỆN VỊ TRIỆU PHÚ ILLISA (*Tiền Thân Illisa*)

Cả hai què và còm...,

...
Quần chúng đem tài sản ra, chất thành đồng giữa sân nhà, đựng đầy các giỏ các chậu mà họ mang đến và đem chúng đi. Một người nông dân khác cột những con bò của Illisa vào cổ xe của vị triệu phú, chất đầy xe với bảy món báu, ra khỏi thành. Trong khi đi trên con đường lớn, anh ta đánh xe đến gần lùm cây, và tán thán triệu phú Illisa như sau:

- Mong rằng chủ của tôi, triệu phú Illisa sống đến một trăm tuổi! Nhờ Illisa nay ta không cần làm việc, có thể sống cho đến trọn đời! Xe này của Illisa, con bò này của Illisa! Bảy món báu không phải mẹ ta cho. Chính do Illisa, chủ của ta cho!

Anh ta vừa đi vừa tán thán công đức của vị triệu phú. Người triệu phú (thật) nghe vậy hoảng hốt, sợ hãi, nghĩ: “Sao người này nói đi nói lại tên ta trong lời nói của nó? Hay vua đã đem tài sản của ta cho quần chúng rồi?”.

Ông liền nhảy ra khỏi lùm cây, nhận ra chiếc xe và con bò của mình, bèn nắm dây mũi con bò, dắt đi và nói:

- Ôi kẻ nô lệ kia, đây là con bò của ta, đây là cổ xe của ta. Người nông dân xuống xe nói:

- Ôi! đồ khôn nặn ác độc, triệu phú Illisa bố thí cho toàn thành phố. Người là ai vậy?

Người nông dân xông tới đánh Illisa ngã như chớp nhoáng, rồi lấy xe đi. Người triệu phú

đứng dậy, tức giận run lên, phủ bụi, chạy theo thật mau, nắm lấy chiếc xe. Người nông dân lại xuống xe, nắm lấy tóc, bẻ quặp ông ta xuống, lấy cùi chỏ đánh ông, nắm cổ quăng ông về hướng con đường ông đã đi tới, rồi bỏ đi. Khi tỉnh rượu vì trận đòn thô bạo ấy, vị triệu phú run lên vì tức giận, đi mau về tới cửa nhà, thấy người ta hi hục mang tài sản đi, ông nói:

- Ôi! sao lạ vậy! Phải chăng vua cho người ăn cướp tài sản của ta?

Ông đi đến nắm lấy người này, người kia, và những ai bị ông nắm liền đánh ông ngã gục dưới chân. Bị đau đớn ê chề, ông đi vào nhà ẩn tránh. Người gác cửa thấy ông, liền kêu:

- Ôi, đồ gia chủ giả, mi đi vào đâu đó?

Trước hết, người ấy lấy gậy tre đánh ông, rồi nắm cổ lôi ông ra ngoài cửa. Người triệu phú nghĩ: “Nay, ngoài vua ra, không có một ai làm chỗ nương tựa cho ta được”. Ông đi đến cung vua và thưa:

- Thưa Thiên tử, có phải ngài chiếm đoạt nhà của tôi chăng? Nay Triệu phú, ta không chiếm đoạt! Có phải ông đã đến đây và nói: nếu ngài không lấy, thì tôi sẽ đem bố thí tài sản của tôi? Có phải ông đã cho đánh trống khắp cả thành, rao rằng ông sẽ bố thí?

- Thừa Thiên tử, không phải tôi đến đây gặp ngài vì việc ấy. Ngài không biết tính hà tiện của tôi sao?

Tôi không cho ai cả, dù chỉ một giọt dầu lấy từ đầu ngọn cỏ! Ai đã bỏ thí tài sản tôi, xin hãy cho gọi nó đến và xét hỏi nó, thừa Thiên tử.

(còn tiếp)

